tahha ühhe augo sisse, sepärrast et temma mitte kui moistlik innimenne ei ellanud. Ei ükski nuinud temma pärrast egga kahhetsenud temma surma. Sest temma naene olli jo murre pärrast surnud, ja temma lapsed hulkusid kerjamas. Kaks Poega ollid wangi-tornis koerusse pärrast; sest nende issa, kes isse jomisse läbbi olli hukka läinud, ei moistnud ka neid öigeks innimessiks kaswatada. Nisuggune luggu kui Juhhanil olli, öppetab selgeste: mis halle ja hirmus assi ühhe nisuggusega on, kes ennast jomisse ammetisse on andnud. Kes peaks ka mötlema, et üks innimenne, kellel meel ja moistus peas on, ennam wina mötaks, kui ta pea kannab, kui ta agga ial joobnud innimest on näinud. Kuida ta rummalam weel kui weis, keleto ja meleto maas on. Kuida ta Jummala anded jälle wälja oksendab, mis temma liaste olli

olli prukinud. Kuida rummalad lapsedki tedda naerwad ja teotawad ja tedda jomakoeraks söimawad.

Seäl küllas, kus Niggola Juhhan ellas, olli ka se wiis, et poisid tüdrukkuttele ka ikka wina pakkusid. Ja kui nemmad ei tahtnud wötta, siis sundisid teised neid wäggise joma. Selle rummala wisi läbbi öppis keik naeste-rahwas wina joma. Naesed ja tüdrukud jäiwad nendasammoti kui mehhedki. Agga mis sest wimaks tulli? Seäl küllas ei olnud mitte üks ainus prisk punnasse näoga naesterahwas nähha. Keik naesed ja tüdrukut ollid otsego surnud innimessed, nenda kahwatand ollid nemmad silma näust. Ja se tulli keik wina jomissest. Ja mis suur öñnetus weel innimestele jomissest tulleb, missugguse wallatusse ja pattude sisse innimessed joob-